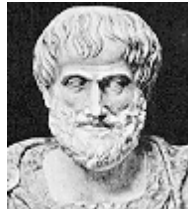

ADAMEC JIŘÍ
FILOSOFICKÝ SEMINÁŘ
KATEDRA TEORIE

IKONOGRAFIE

FILOSOFIE SPIRITUÁLNÍ EXISTENCE

JIŘÍ ADAMEC / VERONIKA HAŠKOVÁ

BRÜNN / WIEN 2025

IKONOGRAFIE

FILOSOFIE SPIRITUÁLNÍ EXISTENCE

JIŘÍ ADAMEC / VERONIKA HAŠKOVÁ

BRÜNN / WIEN 2025

© Adamec Jiří
Filosofický seminář – katedra teorie
IČ 105-48-629/171

Předkládaný text nemá redakční úpravu a korekturní zpracování. Tímto se omlouváme za případné tiskové nedostatky, které mohly uniknout naší pozornosti.

Der vorliegende Text hat keine redaktionelle Korrekturen. Wir entschuldigen uns hiermit für etwaige Unannehmlichkeiten, die unserer Aufmerksamkeit entgehen konnten.

Reine Seelen und Gute Menschen

Beatrix und Werner

Aus Hotel

Palin

Žádná cesta není tou poslední...

Kein Weg ist der letzte...

Ú V O D

Člověka na cestě životem vždy provází duchovní obraz. Jeho myšlení se tak obrací k vyšším hodnotám. Člověk se nikdy nesmíří s tím, že existence je pouze přítomnost a nic víc. V obrazech proto nachází spirituální naději, ale i útěchu. Proto v jakékoli době, žije idealismem. Příroda je prostředkem k tomu, aby člověk mohl realizovat záměry. Spiritualita mu však nejčastěji dává směr. Věřící i nevěřící člověk obdivují svět, každý po svém. Jejich shoda je v obrazech. Věda a víra se nevyplňují. Naopak, ukazují se ve vzájemné shodě. Touto knížkou chceme podpořit vztah duchovních hodnot a lidské touhy po vědění, a také krásy a svátosti, zamyšlení a sebereflexi nebo i ztišení a zastavení v čase.

Der Mensch ist durch ein geistliches Bild immer auf seinem Weg des Lebens begleitet. Sein Denken wird sich an den hohen Werte gewandt. Der Mensch findet sich niemals damit ab, dass Existenz nur Gegenwart und nichts mehr ist. Deshalb findet man nicht nur spirituelle Hoffnung, sondern auch Trost in den Bildern. In jeder Zeit lebt man vom Idealismus. Die Natur hilft ihm, seine Absichten zu realisieren. Der Spiritualismus zeigt ihm am öftesten eine Richtung. Die gläubigen und ungläubigen Leute bewundern die Welt, jeder nach seiner eigenen Art. Ihre Übereinstimmung befindet sich in den Bildern. Die Wissenschaft und Glaube stehen in keiner Opposition. Im Gegenteil, sie zeigen sich in der gegenseitigen Übereinstimmung. Mittels dieses Buchs möchten wir, Beziehung zwischen den geistlichen Werte und der menschlichen Sehnsucht nach Wissen, oder auch Schönheit, Nachdenken und Selbstreflexion oder innere Ruhe und Einstellung in der Zeit zu unterstützen.

Žádný příběh není pro člověka silnější než-li je ten, který se týká jeho samého. Adam a Eva se nám představují jako vzory naší přítomnosti. Nic z jejich odkazu nezmizelo. A zapomenout na minulost by znamenalo, vrhnout se do propasti budoucnosti bez hranic, bez morálky, bezesmyslu.

Für den man gibt´s keine stärkere Geschichte als die, die ihn selbst betrifft. Adam und Eva stellen als Vorbilder unserer Gegenwart dar. Ihrer Nachlass wurde nicht vergessen. Wenn man seine Vergangenheit vergiss, bedeutet es, dass er sich in den Abgrund der Zukunft ohne Grenze, sinnlos und ohne Moral stürzt.

Kdo je po válce vlastně vítězem? Starý a Nový Zákon jsou naplněny bojem dobra a zla. Něco se z tohoto kritéria důvodu války snad vytratilo? Nikoli! Člověk zůstal stejně slaboduchý, jako před tisíci let. Místo, aby sváděl zápas se svým vnitřním Já, přenáší jej na svět svého okolí. Válka je věcí svědomí, nemáš jej, tak zabíjíš.

Wer ist eigentlich Sieger nach dem Krieg? Das alte und neue Testament sind voll Kampf des Gutes und des Böses. Hat etwas von diesem Kriterium des Krieges verraucht? Nicht! Der Mensch ist wie vor tausend Jahre gleich einfältig geblieben. Anstatt einen Kampf mit innerem Ich zu führen, überträgt er ihn durch seine Umwelt. Der Krieg ist eine Angelegenheit des Gewissens. Wenn man kein Gewissen hat, dann tötet.

Člověk hledá boha. Ať jej našel nebo je na cestě k němu, vždy pochybuje. Proč se to děje? Protože chybí důvěra - na počátku jako u Mojžíše. Jak tedy člověk víru nachází? Důvěrou v cestu, kterou si zvolil. Jak se tomu učí? Poznáváním souvislostí. Bez citu není tato víra nic. Protože citem je víra cestou k srdci druhého člověka. Víra v sebe je prostředek, jak sdílet svět v radosti.

Der Mensch sucht nach dem Gott. Soll er ihn finden oder ist auf dem Weg zu ihm, es kommen immer Zweifel. Wieso passiert es? Weil Vertrauen fehlt – am Anfang wie bei Moses. Wie kann man Glaube finden? Dank seines Vertrauens an den Weg, der man ausgewählt hat. Wie lernt man das/es? Mit der Bereitschaft, die Zusammenhänge kennenzulernen. Dieses Glaube ist ohne Gefühl nichts. Das Gefühl bedeutet Glaube, der uns einen Weg ins Herz eines anderen Menschen zeigt. Der Glaube an sich selbst stellt ein Mittel dar, mit dem man weiß, wie Lebensfreude zu teilen.

Co je přikázání? Proč se má člověk řídit mravním zákonem? Copak si člověk nevystačí s vlastním rozumem a citem? Ano, takto se ptáme, jestliže žádáme až příliš svobody a tušíme, že žádáme nad úroveň obecného blaha (Sodoma a Gomora). I svoboda může být škodlivá. Žít v hranicích morálky je lidskou potřebou. Svůj řád má i příroda. Proč se mu tedy člověk od věků vzpírá? Proč se jí musí učit? Asi proto, že svým rozumem hledá nerozumné výhody stále jen a jen pro sebe sama.

Was ist eigentlich Gebot? Warum soll man Moralgesetz befolgen? Wie ist es möglich, dass man nicht mit eigenem Verstand und Gefühl ausreicht? Ja, genau so fragen wir, falls wir zu viel Freiheit fordern und dabei ahnen, dass man über Ebene des allgemeine Wohles fordert (Sodom und Gomorrha). Die Freiheit kann auch schädlich sein. In den Grenzen des Morals zu leben, ist menschlicher Bedarf. Die Natur hat eigene Ordnung. Warum stemmt man sich von alters her gegen sie? Wieso muss man durch die Natur lernen? Vielleicht deshalb, da man mit seinem Verstand die unvernünftigen Vorteile nur für sich selbst sucht.

Člověk se odvrátí od víry, od boha, aby jako Job opět našel cestu zpět. Co zde působí? Světlo rozumu, hlas srdce. Vždyť ztratit se víře je stejné, jako propadnout mučivým výčitkám. Co je to za myšlenky, které pak člověku táhnou jeho hlavou? Je to vědomí opuštěnosti. Pocit prázdnoty. Vidina osamocení. Duše si vyčítá, že rozhodnutí jednat určitým způsobem a konat závěry, bylo pošetilé. City ovlivnily rozum, rozum se ztratil v domněnkách.

Man kehrt sich vom Glaube ab, vom Gott, dass man wie Job wieder den Weg zurück findet. Was wirkt auf uns hier? Das Licht der Vernunft, die Stimme des Herzes. Der Verlust des Glaubens ist doch gleich wie der Verfall in quälenden Vorwürfen. Was für Gedanken sind es, die man dann in seinem Kopf hat? Es ist das Bewusstsein der Einsamkeit. Das Gefühl der Leere. Die Vision der Einsamkeit. Die Seele macht die Vorwürfe, dass es die Torheit war, die Entscheidung nach der bestimmten Weise zu verhalten und die Schlüsse zu machen. Die Gefühle beeinflussten die Vernunft, Vernunft verlor sich in den Vermutungen.

Jak daleko sahá odvaha člověka? Až k potřebám doteku s nejsvětějším zázemím. Je to dobře? Je to špatně? Kdo ví? Jedno je však jisté. Nalezením konkrétního místa, kde bůh přebývá, ztrácí víra svůj smysl. Paradox? Vždyť o to přeci běží - nalézt jeho adresu. Co pak, poslat dopis? Umýt okna? Nakoupit? Bůh je všemocný, nic z toho nepotřebuje. Ano, položit otázku – *jaký je, bože, můj osud?* Odpověď: Jdi člověče, žij a uvidíš. A to je všechno? Ano, to je všechno. Protože život nelze mít do posledního dne, jen tak, ve svých rukou. Tolik zásluhy na něm člověk, ať si o sobě myslí cokoli, vskutku nemá!

Wie weit reicht Mut des Menschen hin? Bis zu Bedarfen an der Berührung mit dem irdischsten Umfeld. Was ist gut? Was ist eigentlich falsch? Wer weiß das? Eins ist aber sicher. Mit der Findung des konkreten Platzes, wo Gott lebt, verliert Glaube seinen Sinn. Das Paradox? Es geht darum doch – seine Adresse zu finden. Was danach, einen Brief schicken? Die Fenster putzen? Einkaufen? Der Gott is allmächtig, er braucht nichts davon. Ja, die Frage zu stellen – was für ein Schicksal, Gott, ist mein? Die Antwort: Geh, Mensch, leb und siehst. Und das ist alles? Ja, das ist alles. Da es nicht geht, bis auf der letzten Tag, dein Leben in deinen Händen zu haben. Man hat in Wirklichkeit kein Verdienst für sein Leben, wenn man auch was immer meint.

Boží království, ráj. K čemu, vlastně to všechno? Zásluha. Jenom a jenom zásluha. Naplnění vírou v čase nastávajícím, připravení k věčnosti v odpovědnosti k životu, lásce a sdílení, mravnosti a pomoci - - *smíření*. Prázdnota vyplněná vědomím o smyslu budoucnosti, dopomáhající ke klidnému splynutí, pokojnému životu, dopomáhající konat dobro, a nic než to.

Das Himmelsreich, das Eden. Wozu gibt es eigentlich das alles? Das Verdienst. Nur und nur das Verdienst. Man ist erfüllt vom Glaube in der bevorstehenden Zeit, bereit zur Ewigkeit, in der Verantwortlichkeit zum Leben, in Liebe und Beteiligung, in Moral und Hilfe – Versöhnung. Die Leere vom Bewusstsein über den Sinn der Zukunft erfüllt, verhelfend zur ruhigen Verschmelzung, zum ruhigen Leben, verhelfend das Gute zu tun und nichts als es.

Čtení ze Starého Zákona. Svíce ligotá, světlo a stíny se rozbíjí o stěny příbytku. Je slyšet jen pravidelný a skoro až zatajovaný dech. Oči běží po řádcích, mysl se napájí z pramene moudrosti. Čas se vytratil. Zbylo pouze to, co právě rozbušilo srdce. Příběh, fantasmie, poučení. Dokonce žízeň a hlad pominuli. Jen duch nyní opanuje celou místnost. Nic víc už není třeba. Den končí modlitbou, zamyšlením, úctou a tichým vyslovením: *amen...*

Das Lesen aus dem Alten testament. Die glitzernde Kerze Licht und Schatten zerstören von den Wänden der Behausungen. Es ist möglich, einen regelmäßigen und fast angehaltenen Atem zu hören. Die Augen laufen durch Zeile, Gemüt labt aus der Quelle der Weisheit. Die Zeit verbrauchte. Es ist das geblieben, was hat Herz geschlagen. Die Geschichte, Phantasie, Lehre. Sogar sind Durst und Hunger vergangen. Nur Geist beherrscht den ganzen Raum. Es ist nichts mehr nötig. Der Tag wird mit Gebet, Nachdenken, Verehrung und mit leisem Aussprechen: amen...

Žalmy: slovo, duch a čin. Neutuchající zájem člověka, definovat ve zkratce maximální rozsah svého bytí. Proč je tomuto sebepoznání a seberealizaci člověk nakloněn? Co víc se vlastně stalo v jeho životě smyslem sebe sama? Ano, jen slovo, duch a čin. Slovem člověk rozumí věcem, duchem pojímá v sebe druhé, činem vyzrazuje pravdu o sobě samém, o tom, kým jest.

Die Psalmen: Wort, Geist und Tat. Das unaufhörliche Interesse vom Menschen, verkürzt den maximalen Umfang seines Seins zu definieren. Wieso ist man zu diesem Selbsterkenntnis und Selbstverwirklichung geneigt? Was ist eigentlich mehr in seinem Leben passiert, um höheren Sinn zu bekommen? Ja, nun Wort, Geist und Tat. Durch Wort begreift man Sinn der Sachen, durch Geist nimmt man andere in sich auf, durch Tat verrät man Wahrheit über sich selbst, davon, wer er ist.

David a Goliáš, to je obraz člověka. Jak vnímat zlo, útlak a možnosti zápasu o lepší svět? Malíř Carvaggio se na tento vnitřní spor svědomí člověka podíval nekompromisně. Vystavit na odiv? Snad jen jako odstrašující příklad! I když člověk denně zápasí s tím, co jej převyšuje, není nutné vždy tasit zbraň. Rozum, slovo, duch mají mít přednost, před veškerým násilím - *navždy*.

David und Goliath, das ist das Bild des Menschen. Wie kann man Böse, Unterdrückung und Möglichkeiten des Kampfs um bessere Welt wahrnimmt? Der Maler Carvaggio hat an innere Unruhe des Gewissens vom Menschen kompromisslos geschaut. Geht es, zur Schau zu tragen? Vielleicht als ein abschreckendes Beispiel! Obwohl man täglich damit, was ihn überrägt, kämpft, es ist nicht immer nötig, Waffe zu zücken. Die Vernunft, Wort, Geist sollen Vorzug vor alle Gewalt haben – für immer.

Hojnost jídla a pití, chléb a ryby. Dary Země, dary moře, dary Boží milosti. Co se však skrývá za tímto zázrakem? Nic než pouhé nasycení, kde vyvane opravdovost díků, opravdovost vděčnosti. To teprve práce a vlastní zásluhy činí člověka opatrným v přijímání samozřejmého. S každým soustem, s každým douškem vody i vína jest potom zahlédnuta země i voda, rybářská síť, lopatná práce při hloubení studny, pot a únava. Takto se vděčnost stává dobrem vnímajícím konkrétního člověka při vydobývání oné hojnosti vlastními silami.

Die Fülle vom Essen und Getränk, Brot und Fische. Die Erdes und Meeres Geschenke, Geschenke der Gottes Gnade. Was verbirgt sich hinter diesem Wunder? Nichts mehr als bloße Sättigung, wo Tatsächlichkeit des Danks und der Dankbarkeit verfliegt. Die Arbeit und eigene Verdienste machen den Menschen im Rahmen des Annehmens umsichtig. Mit jedem Bissen, mit jedem Wassers Schluck und Wein, es ist möglich - Boden, Wasser, Anglers Netz, mühselige Arbeit beim Graben des Brunnens, Schweiß und Müdigkeit zu erblicken. So wird Dankbarkeit vom Gute absorbiert, das einen konkreten Mensch bei der Eroberung diese Fülle mit eigenen Stärken wahrnimmt.

Údajně „Svatá válka“, porážkou bezvěrců a sebeobětováním (i nevinných dětí), může uspíšit tisíciletý návrat Syna Božího, Krista (chiliasmus). Nedočkavost a dogma, to jsou spojení, jež ztrácí dosah k přítomnosti a přiživují pouhé domněnky. V těch se okamžik každého *nyní* a *ted'* opájí pouhými obrazy. Budoucnost ideálu má být uspíšena překročením horizontu času. Takto se člověk již nadobro vytrácí veškeré své realitě. Prohrává všechno, i když se slepě domnívá, že naopak výše uváděnými důvody, všechno získává. Vymezování (*ne*) *lidskosti*, se děje, holt, různými způsoby.

Angeblich „h e i l i g e r K r i e g“, durch Niederlage der Ungläubige und Selbstaufopferung (auch der unschuldigen Kinder), kann tausendjährige Rückkehr des Sohn Gottes, Christus beschleunigen. Die Ungeduld und Dogma, es sind Verbindungen, die Reichweite zur Gegenwart verlieren und bloße Vermutungen nähren. In den Vermutungen wird der Augenblick jedes jetzt und nun durch bloße Bilder gerührt. Die Zukunft des Ideals sollte durch Überschreiten des Horizonts der Zeit beschleunigt sein. So verliert sich Mensch endgültig seiner gesamter Realität. Der Mensch verliert alles, und wenn er blind vermutet, dass er mit oben angegebenen Gründen alles gewinnt. Die Abgrenzung der Unmenschlichkeit passiert halt durch verschiedene Weisen

Láska jest podobenstvím, ale stejně tak i skutečnou emocií a prožitkem. V podobenství je láskou příklad, odkaz, když třeba Kristus ukazuje, kterak je vhodné sdílet bolest či nemoc nebo i jiná strádání s trpícími bez rozdílu a zasluhovat se osobní pomocí o umenšení takové újmy péčí a povzbuzením. Emocií je láska kupříkladu v naději, že srdce druhého člověka bude obměkčeno odpuštěním. A prožitkem se láska stává, dosáhne-li sdílením času ve zpětném ohlédnutí svého jména ve „věrnosti“.

Die Liebe ist wohl Gleichnis als auch wirkliche Emotion und Erlebnis. Im Gleichnis stellt die Liebe den Hinweis dar dafür, wenn Christi zeigt, wie günstig ist, mit jemandem oder mit den leidenden Menschen ohne Unterschied eine Schwierigkeit oder Krankheit zu teilen und zugleich kann man mit eigenen Pflege und Anregung beitragen, die Schäden zu lindern. Die Liebe als Emotion kann mal Hoffnung bringen, wenn Herz vom Mensch durch Verzeihung erweicht wird. Wenn Liebe teilhaftig in der Zeit wird, ist sie Erlebnis worden und so bekommt sie beim Zurückblicken den Name - „Treue“.

Proč má člověk očekávat Království Boží na zemi? Je více stejně významných nadějí: už zmíněný chiliasmus, také prohlášení Syna o tom, že přichází Starý zákon naplnit, stejně jako hrozby uváděné v novozákonní Apokalypse o konci světa, a další. V samé podstatě jde o poukaz, jenž říká: Bůh prostřednictvím svého Syna neustále bdí nad světem, nad pohnutkami myslí jednotlivých lidí a vždy, je-li důvod, může do dění, které sleduje zasahovat. Království boží na zemi ovšem nastane, teprve zásluhou člověka. Zásluhou důvěry, že bytí člověka, stejně jako bytí Boha se v důvěře jednoho k druhému stanou spoluexistencí, morálně harmonickým: *mysterium coniunctionis* (mysteriem prolínající se jednoty).

Wieso soll man Himmelsreich auf der Erde erwarten? Es gibt mehrere gleich bedeutende Hoffnungen: schon erwähnt „chiliasmus“, auch die Erklärung des Sohnes darüber, dass er das Alte Testament erfüllen kommt, gleich wie die Bedrohungen, die in der neutestamentlich Apokalypse über Weltende angeführt werden, und weitere. Im Grunde geht es um die Weisung, die sagt: Der Gott ständig wacht durch seines Sohnes über Welt, über Beweggründe des Gemütes von den Einzelwesen und immer, wenn ein Grund gibt's, kann er ins Geschehen eingreifen. Das Himmelsreich tritt auf der Erde mit der Hilfe des Mensch ein. Die Existenz des Mensch und des Gottes können durch Vertrauen zueinander eine gemeinsame Existenz erschaffen. Es entsteht so etwas moralisch und harmonisch: „Mysterium coniunctionis“ (Mysterium, überschneidend sich durch Einheit).

Pouť a mise, otevírání bran a ukládání obsahu Písma, apoštolské vyznání a svědectví života v obětování. Svátý Petr a svátý Pavel, podobně jako Matouš, Marek Lukáš a Jan nebo i Jakub, konali cesty, na kterých zvěstovali evangelium (slovo boží), jež v nich zůstalo po onom čase, kdy se stali těmi, kdož byli Kristem vybráni, aby jej po dobu jeho pozemské pouti doprovázeli a následně pak pokračovali v šíření „této pravdy“. Nezávisle na sobě se shodovali v detailech výkladu a dávali tak podněty k pozvolnému rozvoji systematického chápání významu křesťanství. Důrazem byla etika a mezilidské vztahy. Není tak od věci připomenout, že právě odtud se dál utvářela rovněž křesťanská filosofie morálky nebo i šířeji, křesťanská antropologie.

Die Wallfahrt und Mission, Öffnen von den Toren und Speicherung der Heiligen Schrift, apostolische Konfession und das Zeugnis des Lebens in der Opferung. Der heilige Peter und der heilige Pavel, ähnlich wie Matthäus, Mark, Lukas und Jan oder auch Jakob, die alle haben die Wege getan, bei deren sie das Evangelium verkündet haben (Gottes Wort), das in jedem nach der Zeit geblieben ist, wann sie zu solchen worden sind, die vom Jesus Christus ausgewählt wurden, damit sie ihn während seiner Zeit auf der Welt begleiten und nachfolgend dann, mit der Verbreitung „dieser Wahrheit“ fortzusetzen. Sie haben sich in den Details der Ausführung unabhängig voneinander nicht unterschieden und haben damit zur allmählichen Entwicklung des systematisches Begreifens von der Bedeutung des Christentums die Anlässe gegeben. Es wurde der Nachdruck auf die Ethik und zwischenmenschliche Beziehungen gelegt. Es ist nicht von der Sache zu erinnern, dass die christliche Philosophie der Moral ab dieser Zeit gebildet wurde, oder anders gesagt – christliche Anthropologie.

Zázraky, toliko pavučinami opřádané tajemství okolností minulých věků, neskutečné příběhy o rozestupování vod, o proměně vody ve víno, uzdravování na smrt nemocných či zmrtevých vstání nejen Kristova, a mnoho dalších. Jak v tomto labyrintu metafysicky spirituálního zázvětna najít rozumný řád a chápání souvislostí? Nejde to, a to je vše, co o tom lze říci. Přijímejme zvěsti o zázracích s klidnou a pokornou myslí, jako dokonání obrazu příběhu. Přijetí zázraků nás neohrožuje, neponižuje. Může nás však pozvednout k fantasii, která si klade za úkol pohnout člověka k vyšší autoritě, pakliže si ji, ať už jakkoli zasluhuje. Člověk hledá porozumění bytí v existenci.

Die Wunder, lediglich eingehüllte Geheimnisse durch dem Spinnennetz von den Umständen der Vergangenheit. Es handelt sich um unwirkliche Geschichte über den Abstand des Wassers, die Verwandlung vom Wasser in Wein, die Heilung todkranke Menschen oder die Auferstehung nicht nur von Christus, und viel mehr. Wie kann man in diesem Labyrinth von der metaphysisch - spirituellen Welt vernünftige Ordnung und Auffassung von den Zusammenhängen? Es geht nicht, und das ist alles, was man darüber sagen könnte. Nehmen wir Gerüchte über Wunder mit ruhigem und demütigem Gemüt, wie Beendung vom Bild der Geschichte an. Das Annehmen der Wunder bedroht uns nicht, erniedrigen nicht. Das Annehmen kann uns, zur Fantasie zu heben, die sich zur Aufgabe macht, den Mensch zur höheren Autorität zu verschieben, falls er sie verdient. Der Mensch sucht nach dem Verständnis in der Existenz.

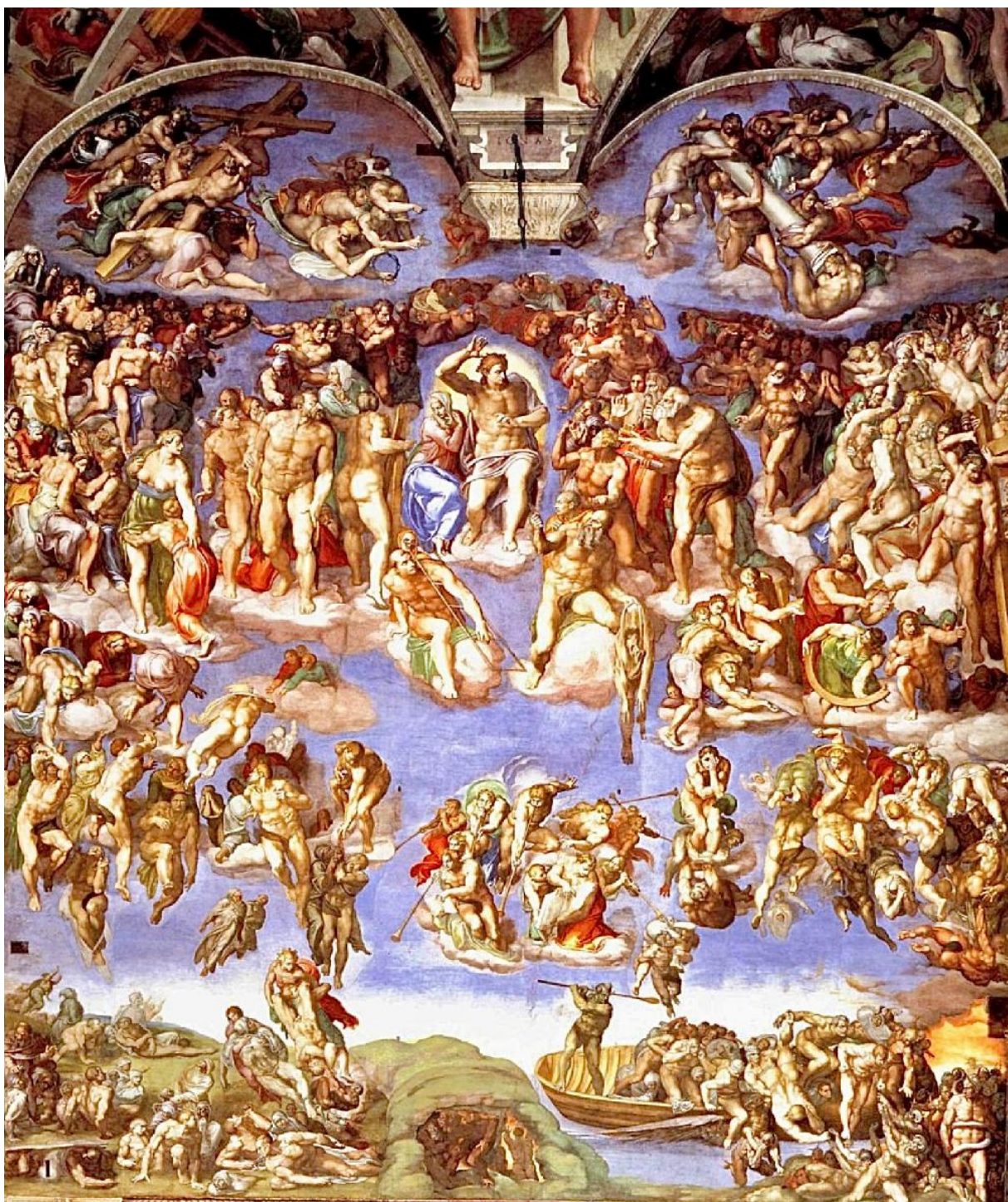
Odsouzen k smrti
Přijímá kříž
Padá pod jeho tíhou
Potkává svoji matku
Šimon Kyrénský pomáhá nést kříž
Veronika podává Ježíši roušku (otisk obličeje)
Padá po druhé
Napomíná plačící ženy
Padá po třetí
Je zbaven roucha
Přibit na kříž
Umírá na kříži
Snímání z kříže
Uložení do hrobu
Prázdny hrob
Zmrtvých vstání
Zjevení a na nebevstoupení

*Verurteilt zum Tod
Nimmt das Kreuz an
Er fällt unter ihrer Schwere
Trifft seine Mutter
Šimon Kyrénský hilf ihm, das Kreuz zu tragen
Veronika gibt Jesus den Schurz (Abdruck des Gesichts)
Jesus fällt zum zweiten Mal
Ermahnt weinende Frauen
Jesus fällt zum dritten Mal
Und ist vom Gewand enthoben
Ans Kreuz schlagen
Stirbt er am Kreuz
Abnehmen vom Kreuz
Legen ins Grab
Das leere Grab
Die Auferstehung
Die Erscheinung und die Himmelfahrt*

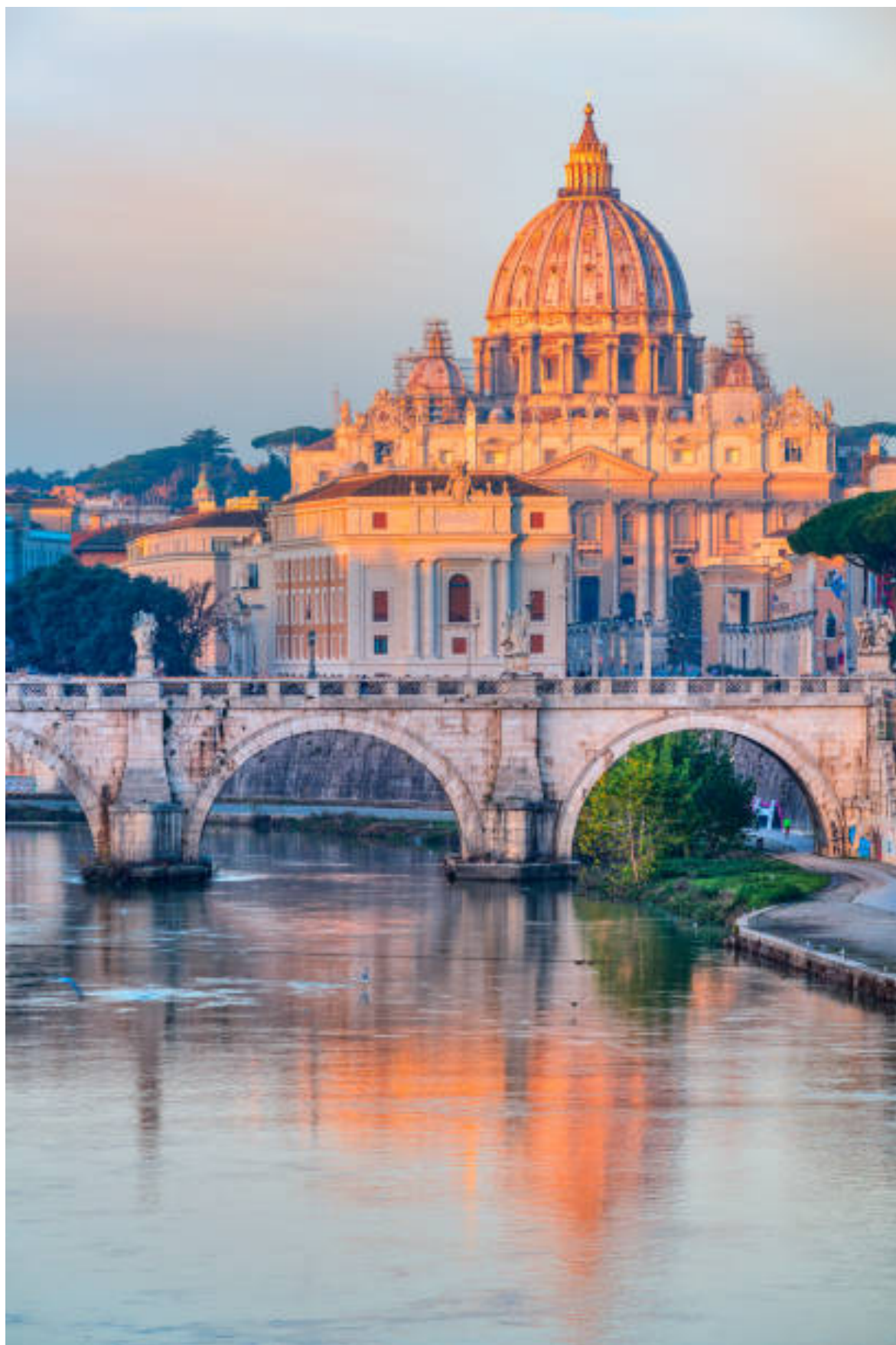
Na nebe vstoupení a zmrtvýchvstání, toto povznesení myšlenky nad horizont pozemského bytí skýtá člověku možnost zahlédnutí existence v její celistvosti. Co je *zahlédnutí* a co je *celistvost*? K *zahlédnutí* lze říci například to, že se mnohdy jedná o pouhé vytušení směru, kterým se má člověk vydat, pakliže ve svém nitru spatří radost z chápání smyslu své cesty. Je součástí takového *zahlédnutí* i úleva. Celistvost potom představuje vnímání všeho se vším v rozumějící, provázané jednotě. Skrze *zahlédnutí* celistvosti připadá potom člověku i chápání svého místa v okrsku jsoucna jež představuje o sobě. Vždy je člověku něco vyššího, co způsobuje vůbec možnost jeho existence ve světě vezdejším.

Die Himmelfahrt und die Auferstehung, diese höheren Gedanken über den Horizont des menschlichen Sein bieten dem Mensch die Möglichkeit, die Existenz in ihrer Ganzheit zu erblicken. Was ist Sichtung und was ist Ganzheit? Zur Sichtung ist es möglich zu sagen, dass es sich um bloße Ahnung der Richtung handelt, in die man gehen soll, wenn er in seinem Innere die Freude vom Verständnis des Lebenssinnes erblickt. Die Erleichterung ist auch der Bestandteil von der Sichtung. Die Ganzheit stellt die Wahrnehmung der umliegende Welt in der verknüpften Einheit dar. Der Mensch versteht dann besser seine Existenz durch Sichtung der Ganzheit, in der er das wichtige Bestandteil bildet. Im Mensch gibt's immer etwas Höheres, was die Möglichkeit der Existenz in dieser Welt verursacht.

Apokalypsa, možná „poslední“ kniha Nového zákona, Zjevení Janovo, vypráví o možných útrapách člověka, pakliže opustí jednotu víry, celistvost bytí a bude chtít sám opanovat tento svět vyhnáním myšlenek a tvořivého, milostivého ducha, zahlédnutých a uchovávaných v Kristu a jeho zvěsti. Člověk, jedinec je bytostně podmíněn jen takovou existencí, kterou si zasluhuje svým způsobem myšlení!

Die Apokalypse, vielleicht „letztes“ Buch vom Neuen Testament, Jan's Erscheinung, erzählt über Plagen vom Mensch, wenn er die Einheit des Glaubens und die Ganzheit des Seins verlässt, und er will diese Welt beherrschen durch Verdrängung der Gedanken und des schöpferischen, gnädigen Geistes. Diese Gedanken sind dabei erblickt und bewahrt in Christus und seine Mitteilung. Der Mensch als Einzelwesen ist wesentlich durch solche Existenz bedingt, die er per Art seines Denkens verdient.

Autoren des Buches:

Jiří Adamec

katedra@centrum.cz

Veronika Hašková

haskova.ver@seznam.cz

© Jiří Adamec / Veronika Hašková

IKONOGRAFIE

FILOSOFIE SPIRITUÁLNÍ EXISTENCE

Adamec Jiří - Filosofický seminář - Katedra teorie
Neprodejný výtisk.

2025

URČENO PRO INTERNÍ VÝUKU SEMINÁŘE

IČ 105-48-629/171